

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/9/2017
Identifikačné číslo spisu:	2512211134
Dátum vydania rozhodnutia:	16.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2512211134.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. bývajúcej v M., zastúpenej advokátom JUDr. Alojzom Žitníkom, so sídlom v Považskej Bystrici, Moyzesova 816/100, proti žalovanému I. bývajúcemu v U. zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Klieštencom, so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, o 4 979,09 € s príslušenstvom, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 12 C 332/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2015 sp. zn. 10 Co 331/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (súd prvej inštancie) rozsudkom zo 6. mája 2014 č. k. 12 C 332/2013-64 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4 979,09 € spolu s 8,75%-ným úrokom z omeškania ročne od 15. januára 2014 do zaplatenia a náhradu trov konania, ostatne uvedené do rúk jej zástupcu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že medzi stranami sporu bola 21. marca 2007 uzavretá zmluva o budúcej zmluve, podľa ktorej žalobkyňa prispela žalovanou sumou na kúpu bytu žalovaným a žalovaný sa zaviazal, že na požiadanie žalobkyne prevedie na ňu (spolu)vlastnícke právo k bytu v podiele 1. Zánikom manželstva účastníkov, t. j. 15. júna 2011 odpadol dôvod plnenia žalovaným, ktorý tak získal na úkor žalobkyne bezdôvodné obohatenie. Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel. Námetku premlčania uplatnenú žalovaným považoval súd za nedôvodnú; dvojročná premlčacia doba začala plynúť až zánikom manželstva a právo bolo v takejto lehote na súde riadne uplatnené. Prejednanie veci v neprítomnosti žalovaného a jeho zástupcu odôvodnil tým, že návrh na odročenie pojednávania nemal náležitosti ustanovené v § 119 ods. 3 OSP (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov - v ďalšom texte len „OSP“).

2. Krajský súd v Trnave (odvolací súd) rozsudkom z 30. septembra 2015 sp. zn. 10 Co 331/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni, do rúk jej zástupcu, náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o dôvodnosti

žaloby, ako aj s jeho záverom, že tu nebol zákonný dôvod na odročenie pojednávania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný podal na pošte 15. februára 2016 dovolanie, doručené súdu 18. februára 2016, ktoré odôvodnil dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ OSP; dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 237 ods. 1 písm. d/ a f/ OSP. Vádu konania podľa § 237 ods. 1 písm. d/ OSP vidí žalovaný v tom, že v danej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, a to uznesením Okresného súdu Piešťany z 13. júla 2013 č. k. 8 C 91/2012-74, ktorým bolo zastavené konanie o žalobe žalobkyne o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva strán, v rámci ktorého vyporiadania si žalobkyňa uplatňovala aj nárok na vrátenie sumy 4 979,09 €, teraz tvoriacej predmet konania o žalobe, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu. Dôvodom zastavenia uvedeného konania bolo späťvzatie žaloby z dôvodu, že strany uzavreli dohodu o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa žalovaného vada podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP spočíva v tom, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie na pojednávaní zo 6. mája 2014 napriek tomu, že jeho zástupca vopred riadne odôvodnil a zdokladoval návrh na odročenie pojednávania svojou dočasnou práceneschopnosťou s nastaveným liečebným režimom bez vychádzok. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou týkajúcou sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie riadne nevyrovnal, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Žalovaný okrem toho namietal, že odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia neodôvodnene premenoval Zmluvu o budúcej zmluve, tak ako ju označoval súd prvej inštancie, na Zmluvu o budúcej inomínatnej zmluve. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak, okrem iných, aj z uvedeného dôvodu spočíva na nesprávnom právnom posúdení celej veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

4. Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací predovšetkým skúmal, či na základe dovolania žalovaného môže vôbec podrobiť svojmu prieskumu vecnú správnosť ním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dospel pritom k záveru, že tak urobiť nemôže, pretože dovolanie nie je v danej veci prípustné.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákon č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Zohľadňujúc vzájomnú súvzťažnosť ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok dovolaní podaných do 30. júna 2016, ktorý zostal zachovaný aj po tomto dni (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní, sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery prijaté v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

8. Dovolanie podané do 30. júna 2016, v prípade, ktorého podľa vtedy platnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania (napr. pre nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania uvedenej v § 241 ods. 1 veta druhá OSP) ani pre odmietnutie dovolania (napr. z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ OSP) vyvolalo procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy bol daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03). Podľa dovolacieho súdu v danej sporovej veci ide o ostatne uvedenú procesnú situáciu.

9. Na odôvodnenie tohto svojho záveru dovolací súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Podľa Občianskeho súdneho poriadku malo dovolanie v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Išlo o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým bolo možné - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť.

11. Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

12. Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Občiansky súdny poriadok takto upravoval podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých bolo možné právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považoval len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovovala podmienky, za ktorých sa mohla táto výnimka uplatniť, nebolo možné v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste tu bol skôr reštriktívny výklad.

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 OSP). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 OSP a proti uzneseniu § 239 OSP. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP.

14. V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, dovolanie ale nesmeruje proti rozsudku so znakmi rozsudku, proti ktorému bolo dovolanie prípustné podľa § 238 OSP.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaným sledovaný účel podania dovolania mohol nastať len vtedy, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 OSP.

16. Procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až c/, e/ a g/ OSP neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

17. So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. d/ OSP, a teda či v tej istej veci sa už právoplatne nerozhodlo.

18. Dovolací súd za neopodstatnenú, prinajmenej za nesúladnú s právnou teóriou a pozitívnou právnou úpravou, považuje tvrdenie žalovaného, zastúpeného advokátom, o existencii vady podľa § 237 ods. 1 písm. d/ OSP, spočívajúcej podľa neho v tom, že v preskúmvanej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, a to uznesením Okresného súdu Piešťany z 13. júla 2013 č. k. 8 C 91/2012-74, právoplatným 25. júla 2013, ktorým rozhodnutím bolo zastavené konanie o žalobe žalobkyne o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva strán, v rámci ktorého vyporiadania si žalobkyňa uplatňovala aj nárok na vrátenie sumy 4 979,09 €, teraz tvoriacej predmet konania o žalobe, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu.

19. K tomuto žalovaným namietanému dôvodu treba uviesť, že prekážka rozsúdenej veci (§ 159 ods. 3 OSP) patrila (a patrí aj podľa súčasnej právnej úpravy) k procesným podmienkam konania a jej existencia v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, resp. vedie sa konanie a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

20. Z dovolacieho prieskumu nevyplýva, že by konaniu v tejto veci predchádzalo iné občianske súdne konanie, ktoré sa týkalo rovnakého predmetu konania. Predmetom konania vedeného pred Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 8 C 91/2012 bolo vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva strán, na rozdiel od preskúmvaného konania, vedeného o žalobe na splnenie povinnosti zaplatiť 4 979,09 € s príslušenstvom. Okrem toho, prekážku už rozhodnutej veci môže tvoriť iba (kladné alebo záporné) rozhodnutie „o veci“, nie uznesenie o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby.

21. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súd prvej inštancie nesprávne prejednal vec na pojednávaní zo 6. mája 2014 v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho zástupcu, pretože jeho zástupca svoju neprítomnosť na pojednávaní riadne a včas odôvodnil vážnymi zdravotnými dôvodmi, ktoré preukázal príslušným lekáarskym potvrdením, robí tak podľa dovolacieho súdu neopodstatnene.

22. Dovolací súd sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k záveru (akceptovanému aj odvolacím súdom), že tu nebol dôvod vyhovieť návrhu zástupcu žalovaného na odročenie pojednávania. Na súdmi nižších stupňov uvádzané dôvody odkazuje a na ich zdôraznenie uvádza aj ďalšie dôvody.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých rozhodnutiach uviedol, že dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť strany sporu (jeho zástupcu) o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 OSP), skúma súd predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej sa vyvodzuje existencia tvrdeného dôležitého dôvodu (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2006 sp. zn. 3 Cdo 294/2006, z 24. novembra 2008 sp. zn. 3 Cdo 181/2008, z 22. augusta 2007 sp. zn. 5 Cdo 53/2007 a z 19. mája 2010 sp. zn. 5 Cdo 34/2010).

24. Aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 66/1994 z 18. apríla 1995, publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod

poradovým číslom 31/1995 (ktorého právna veta znie: „Choroba účastníka preukázaná lekársky uznanou práceneschopnosťou je dôležitým dôvodom v zmysle § 101 ods. 2 OSP. Ak účastník konania v takomto prípade požiadal včas o odročenie pojednávania, prejednanie veci v jeho neprítomnosti treba kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ OSP“), bolo v súlade s uvedenou požiadavkou. Najvyšší súd Slovenskej republiky ale poukazuje na tú skutočnosť, že závažnosťou riešenia problematiky odročovania pojednávania z dôvodu lekárske uznanéj práceneschopnosti a jej prípadného zneužívania ako prostriedku zámernej procesnej obštrukcie si bol vedomý aj samotný zákonodarcu, keď s účinnosťou od 1. januára 2012 (zák. č. 388/2011 Z.z.) upravil pravidlá pre odročenie pojednávania v prípadoch, keď bol dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu. V takých prípadoch musel návrh na odročenie pojednávania okrem náležitostí podľa § 119 ods. 2 OSP obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára o tom, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za také vyjadrenie sa považovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník konania alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (§ 119 ods. 3 OSP).

25. Účastník konania má nepochybne právo byť prítomný na pojednávaní a ak mu vážna prekážka bráni zúčastniť sa ho, má právo požiadať o jeho odročenie. Výkon týchto práv však nesmie brániť druhému účastníkovi v realizácii jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (nález Ústavného súdu SR z 3. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 69/2011).

26. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom v dôsledku procesného postupu súdov (prvoinštancného aj odvolacieho) v prejednáanej veci nedošlo. Za podstatnú pritom považuje tú skutočnosť, že hoci zástupca žalovaného žiadal o odročenie pojednávania stanoveného na deň 6. máj 2014 (t. j. už za účinnosti zákona č. 388/2011 Z.z.) nepostupoval v zmysle ustanovení § 119 ods. 3 OSP a nepredložil s návrhom na odročenie pojednávania aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že nie je schopný zúčastniť sa pojednávania bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Len odkaz na to, že podľa potvrdenia o dočasne pracovnej neschopnosti lekár „nastavil liečebný režim bez vychádzok“ (v skutočnosti ostala táto rubrika potvrdenia iba nevyplnená, poznámka dovolacieho súdu) nebol postačujúci.

27. Podľa dovolacieho súdu preto nie je možné prisvedčiť dovolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie tým, že prejednal vec na pojednávanie 6. mája 2014 v jeho neprítomnosti, resp. v neprítomnosti jeho zástupcu mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

28. Z hľadiska uskutočňovania procesných práv žalovaným, resp. jeho zástupcom nemožno naostatok opomenúť, že odvolací súd na prejednanie jeho odvolania nariadil pojednávanie, ktorého sa žalovaný aj jeho zástupca zúčastnili a k veci sa vyjadrili; návrh na doplnenie dokazovania nepodali.

29. Pokiaľ žalovaný namietal, že odvolací súd sa riadne nevyrovnal s jeho odvolacími námietkami týkajúcimi sa nesprávneho prejednanie veci súdom prvej inštancie v neprítomnosti jeho zástupcu, čím mu tiež bola odňatá možnosť konať pred súdom, dovolací súd poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“.

30. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Podľa dovolacieho súdu napadnutý rozsudok podáva rozsiahle vysvetlenie podstatných dôvodov, prečo súd prvej inštancie postupoval procesne správne v namietanej veci (strana 3-4 rozsudku).

31. Z dominujúceho obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

32. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci bol síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho bolo možné uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 OSP, ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 OSP ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

33. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 OSP prípustné, ním tvrdené procesné vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. d/ a písm. f/ OSP preukázané neboli a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP, dovolací súd jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

34. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.